

καὶ αὐτῶν τῶν συστάσεων, καθὼς πιστεύει, ὅτι τὸ λογοτεχνικὸ δοκίμιο πρέπει, παρεχτὸς ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρθηκαν στὴν ἀρχή, νὰ ἔχει καὶ μὴ μέσα ὑφὴ στὸ ὅποιο πνευματικὸ του δόσιμο, θὰ ἀποδεχθῇ ὅτι στὸ «Μάθημα Ἐλευθερίας» ὑπάρχει, καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο

μὴς μέσα πνευματικῆς ὑφῆς, ποὺ στὸ λογοτεχνικὸ δοκίμιο εἶναι ὁ συναρπαστικὸς παράγοντας τῇ μυστικῆς συνεννόησης συγγραφέα καὶ διαβαστῆ.

Ἄγγελος Φώτιος Πασχαλάς

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΠΗΡΑΜΕ

★ Τὰ τελευταῖα μας χρόνια ἦταν βαριά καὶ πικρά καὶ ξεκαθάρισαν πολλὰ ἀπ' τὰ ἑλληνικά μας, ποὺ μένανε θολὰ ἀπὸ τὴν Παλιγγενεσία· ξέρομε πιά καλύτερα ὅ,τι μᾶς εἶναι βασικό. Καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς γενικά οἱ ποιητὲς μας ζήσανε μ' ἔνταση καὶ εἰλικρίνεια τὸ πάθος. Κι ἂν δὲ φάνηκε ἀκόμη ἡ ποίηση ποὺ θὰ τὸ πιστοποιήσει αὐτὸ, εἶναι βέβαιο πὼς πιο καλὰ ἑλληνικά θὰ προκύψουν ἀπὸ τέτοια ἔνταση ζωῆς. Δὲν ξεχνᾶμε βέβαια τὴν ἀρχαιότητα ποὺ δάλθηκε νὰ βοηθήσει τὴ φιλοδοξία, εἶναι κι αὐτὸ στὰ πάθη μας· ὅμως τὸ αἷμα ἔχει φωνὴ καὶ θὰ μιλήσει.

Μιά τέτοια βίωση συμπεραίνουμε στὸ ΠΟΙΗΣΗ 1971—74 (ΠΛΑΝΗΤΗΣ 70) τοῦ ΜΑΝΩΛΗ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ. Ποιήματα πολλὰ καὶ πολύστιχα τὰ πιὸ πολλὰ, συχνὰ πολὺ φιλόδοξα γιὰ τὶς δυνάμεις τοῦ ποιητῆ, ὅμως εἰλικρινῆ καὶ σοβαρά, ὅπως οἷδετε. Ξεκινημένος ἀπὸ καθαφικὸς τρόπους (ὁ Σεφέρης κι ὁ Καρυωτάκης πολὺ οἰκτεῖ, ἐπίσης) ξέρει νὰ συγκρατεῖ τὴ γλώσσα του ὁ ποιητὴς κι ὅσο φτιάξιμο (πολὺ βέβαια) ὑπάρχει, ὀφείλεται ὄχι σὲ ψεύτισμα ἀλλὰ σὲ γλωσσικὴ ἀδυναμία. Ἀλλὰ ὁ τέτοιος τρόπος εἶναι οἰκτεῖς σ' αὐτὴ τὴν ποίηση, ὄχι ἀπλῶς μίμηση, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ποιήματα σὰν τὸ «Ὁ ἄλλος Μινώταυρος», ποὺ ἄνετα μιλᾷ, καὶ εἶναι πολὺ Πρατικακῆς γιὰ νὰ τὸ ποῦμε σκέτα καθαφικό. Γενικά, ξεκινώντας ἀπὸ ἀδυναμίες ἀποκαλυπτικὲς ἐπιμοχθὲς προσπάθειες. («Ὁ Θησέας ἀνεύρετος» ἤ: Νὰ κόδεσαι τὸ πρῶλ μὲ τὸ ξυραφάκι — καὶ νὰ σοῦ φεύγει ἀπ' τὴ σχισμὴ ἡ Ἰθαγένεια») καὶ ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴ σωστὰ αἰσιόδοξη κορυφωση τοῦ τέλους τοῦ βιβλίου, ἔχουμε τὴ μόνιμη αἴσθηση σοβαρῆς δουλειᾶς καὶ ἀγρυπνίας διάθεσης (παράδειγμα τὰ «ἀντιτεχνοκρατικά» ποιήματα, κυρίως τῶν σ.σ. 32—36) ποὺ προσπαθεῖ νὰ δγάλει μιά ἄκρη σ' αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ μελετάει ὁ ποιητὴς· ὁ μεσαικὸς Θησέας, ὁ Μινώταυρος, τὰ (σεφερικά) ἀγάλματα, ὅσο κι ἂν φτιαχτὰ ἐνωματώνονται στὸ ἔργο, λειτουργοῦν σὲ κάποιο βαθμὸ καὶ ἐνισχύουν τὴν ἐντύπωση τῆς σοβαρότητας. Θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε ἴσως πιο πολὺ ἡ ἀπάρνηση, σ' ἓνα βαθμὸ, τῆς μαστοριάς (ποὺ δάζει π.χ. τοὺς γλᾶρους νὰ «φυτεῖουν» κύκλους στὴν πικρὴ ἐρμηιά), πολὺ μᾶς ἐνοχλοῦν οἱ κακὲς (κι ἄλλου σημειωμένες ἀπὸ ἄλλη ΥΔΡΙΑ) σεφερικο-ἀμερικανικὲς μετοχές τῶν σ.σ. 30, 43, 49, 52, 53, ἡ τυπικὴ κατασκευὴ τῆς δομῆς τῶν ποιημάτων μᾶς παγώνει—ὅμως πολλὰ ποιήματα μᾶς εὐχαριστοῦν καὶ προτιμᾶμε νὰ

κρατήσουμε στὴ μνήμη μας τὴν ἐλεγχόμενη γενικά γλώσσα ποὺ φτάνει (μὲ τὶς ἐγγενεῖς τῆς ἀδυναμίας, θέμα βασικὸ πρὸς ἀντιμετώπιση) σὲ στίχους σὰν αὐτοὺς: «Πλήθος χέρια δάχτυλα, μάτια σαστισμένα προσπαθώντας νὰ πια—στοῦν ἀπὸ κάπου, ἀπόντα κόρφο ἢ — τὸ πόμολο τῆς Δευτέρας Παρουσίας» (ἀλλὰ πόσο κακὴ ἡ μετοχή!). Καὶ βέβαια σημειώνουμε τὴ διασύννη γιὰ τὰ μεγάλα μὲ γλώσσα ἀνεπαρκῆ σὰ βασικὴ ἀναστολή σ' αὐτὴ τὴν ποίηση — ποὺ ὅμως πολὺ ἔχει κιόλας ἀναπτυχθεῖ.

Κι ἓνα δείγμα, τὸ τέλος ἀπ' τὸ τελευταῖο ποίημα (ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ τοῦ βιβλίου), ἀπόδειξη γιὰ τὴν ποιότητα τῆς ποίησης τοῦ Μανώλη Πρατικακῆ, ποὺ συνιστοῦμε ὅπως-δήποτε τὸ διάβασμά της:

Ἐκεῖ στὰ λευκὰ σοκάκια θὰ ξαναγυρίσεις
δροσερὸς ξηφθὸς παιδί μὲ τὸ θαλασσινὸ που-
καμισάκι

μ' ἓνα βασιλικὸ στὸ αἷμα σου μ' ἓνα τριαν-
τάφυλλο στὸ στόμα

μ' ἓνα λευκὸ ἀνεμόμυλο στὸ πράσινο μυαλὸ
ποὺ θὰ γυρίζει ἀνάποδα τὰ χρόνια.

Ἡ μνήμη θὰ λυθῇ καὶ θὰ γυρίσει φορτωμένη
μὲ Ἰακίνθους

Τὰ πράγματα θὰ σπαρταροῦν πανάκριβα μέ-
σα στὸν ἥλιο

Τ' ἀγάλματα θάναι τὸ ἄρωμα μιᾶς ἄλλης
ζωῆς.

Θὰ δεῖς τὸ ὑπερούσιο χλόασμα στὰ μῆλα τῆς
αὐγῆς

κι ὕστερα ἀπ' τὴ θαθεῖα τῆς μήτρας τὴ μέρα
νὰ ξαναπροβάλει

κατορθωμένη στὶς αἰσθήσεις σου, ἀειπάρθενη
θαθεῖα

Λυσίκομη

Ἑλληνίδα.

★ Τὸ Πολυτεχνεῖο ἔγινε ἓνα σύμβολο καὶ λειτουργεῖ πιά ἔτσι στὴ ζωὴ μας — ἀλλὰ πολὺ ἔχει κακοπάθει. Τὸ ποίημα ὅμως τοῦ ΜΙΧΑΛΗ Σ. ΔΩΡΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ '73: ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤῶΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ) εἶναι μιά μαρτυρία αὐθεντικῆ. Γραμμένο, τὶς ὥρες τοῦ πάθους, καταγράφει τοὺς παλμούς τῆς ἀναστατωμένης καρδιάς, τὴν ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου ἐνὶ φριχτῷ γεγονός. Ὁ λόγος λοιπὸν εἶναι βίαιος, συγκρατιέται μόνο ὅσο προλαβαίνεται ἀπὸ ἀναστολὲς γνήσιας ποιητικῆς παιδείας καὶ προχωρεῖ ἐλεγχόμενος ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ διὰ-

θεση, που άκεραιώνει τελικά τὸ ποίημα κι ἔχουμε σ' αὐτὸ τὸ ξέσπασμα ἓνα καλὸ ψυχικό ἡμερολόγιο δύο ἡμερῶν, ἓνα ποίημα γενικά εὐκολογραφημένο, ἀλλὰ παλλόμενο, ἄμεσο, εἰλικρινέστατο. Καί πρέπει νὰ σημειώσουμε πῶς αὐτὴ ἡ νεανική ζωὴ μιλάει μετρημένη, πῶς δηλαδὴ δυνατὴ ζωὴ καὶ μέτρο συνταιριάχτηκαν, ἔστω καὶ μόνο ἡχητικά, σ' αὐτὸ τὸ ποίημα.

★ Τὸ CANTO GENERAL τοῦ Πάμπλου Νερόντα, Ἐπιλογὴ ΛΑ, στὴ μετάφραση τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΔΩΡΗ (ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ) δίνεται μ' ἀνετη γλώσσα πού ὅμως πολὺ συχνὰ γίνεται σχηματική ἢ συμβατική, καθὼς ἡ συγκίνησις ἀπ' τὸ πρωτότυπο ἐπιβάλλεται στὰ ἑλληνικά τῆς μεταφράστριάς πού ὁπωσδήποτε εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν δύσκολη στὶς ἀποχρώσεις τῆς ποίησης. Ὑπάρχουν ὅμως κομμάτια θαυμάσια, μικρὰ (κὼ χιτῶνας μαστιγωμένος — ἀπὸ ἓνα χτύπημα λευκότητος ἢ κύματος) ἢ εὐρύτερα, πού κάνουν τελικά εὐχάριστο τὸ διάβασμα τοῦ διβλίου.

★ Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ κυκλοφόρησε καὶ τὸ διβλίο τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ. «Ἐνα τομίδιο μ' ἑπτὰ κομμάτια μικρὰ καὶ καλογραμμένα. Γλώσσα λιτὴ, καθαρὴ, σταράτη, τὸ ὕφος πολὺ εὐχάριστο, καλосυνάτο καὶ δυνατό. Καμιά ἐπιτήδευση, κανένα ἐνδιαφέρον νὰ θηρευθεῖ ἡ πρωτοτυπία. Καὶ παντοῦ ἡ Πύλος, τὸ Ναυαρίνο παρὼν ἄμεσα στὸν αἰκεῖο χώρο τοῦ συγγραφέα πού ἀνετα οἰκειωνόμαστε κι ἡμεῖς. Δὲ θέλω νὰ πῶ πῶς τὰ διηγήματα αὐτὰ εἶναι πλήρη, ἀκεραιωμένα. Θέλω ὅμως νὰ πῶ πῶς μοῦ ἄρσαν καὶ γιατί μὲ εἰλικρίνεια μιλοῦνε μὲ τὸ σύντομο λόγο τῆς γιὰ τὴν ἀνθρωπιά καὶ τὰ σκληρὰ χρόνια πού περάσαμε καὶ γιατί δὲν εἶναι καθόλου κραυγαλέα, μαρτυρᾶνε ἀντίθετα σεβασμὸ μεγάλο στὰ ἑλληνικά μας: τόπο, ἀνθρώπους καὶ γλώσσα.

★ Ὁ γνωστός μας νέος ποιητὴς Ἀντώνης Φωστιέρης ἔβγαλε τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ἢ ΝΕΑ ΠΟΙΗΣΗ. Μικρὸ, φροντισμένο γενικά, μὲ συνεργασίες ἐνδιαφέρουσες (βλέπουμε καὶ τὸν Γιώργο Καραβασίλη σὲ μεταφράσεις του) ἓνα περιοδικὸ σοβαρὸ, πού ἀξίζει νὰ ἐπιδιώσει καὶ ν' ἀναπτυχθεῖ. Τοῦ τὸ εὐχόμαστε.

★ Τὸ ἀνάτυπο ἀπὸ τὰ ΤΕΤΡΑΜΗΝΑ, «Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ» τῆς ΕΛΕΝΑΣ ΣΤΡΙΓΓΑΡΗ ἔχει αὐθαρσικό στόχο τὴν υπεράσπιση τοῦ Δ. Ἀποστολίδη καὶ τῆς στηρίξεως ἄλλων ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, πού νέμονται, ὅπως λέει ἡ ποιήτρια, τῆς δημοσιότητας τῶν μέσων ἐνημερώσεως. Πήραμε αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ μαζί μὲ ἓνα καταποτιστικὸ σημείωμα καὶ μιά κατάσταση πρὸς συμπλήρωσιν μὲ δνόματα καὶ ὑπογραφές, σὰ διαμαρτυρία γιὰ τὰ κακῶς (ὅπως λέγονται παραπάνω) ἔχοντα. Ἐκτιμᾶμε βέβαια τὴν ὀρμὴ καὶ τὴ μαχητικότητα, δὲ μᾶς πᾶει ὅμως νὰ ἐπιδοκιμάσουμε τὴν ἐπιθετικότητα οὔτε νὰ

μποῦμε σὲ παρατάξεις — μᾶς ξενίζει αὐτὸ τὸ ὕφος, ὅπως καὶ νὰ ναι. Ἀλλωστε, εἶναι τόσο βαθεῖς οἱ ρίζες καὶ μᾶς ἑνδιαφέρει, λοιπόν, πὼς πολὺ ἡ ποιότητα τῆς ποίησης τῆς ΣΤΡΙΓΓΑΡΗ, παρὰ ἡ διάθεση τῆς υπεράσπισης, πού, ἐπιτέλους, συνοδεύει τὰ παραπάνω ἔντυπα μ' ἓνα διαφημιστικὸ ἔντυπο τῶν δύο Ἀνθολογῶν Ἀποστολίδη.

★ Δύο ἀκόμη τεύχη τοῦ PANDERMA μᾶς ἔστειλε ὁ Λεωνίδας Χρηστάκης, τὸ 9 καὶ 10. Πολλὰ θγάζουν στὰ φόρα (κι ἐνδιαφέροντα, μερικὰ, ὅπως τὰ Τεταρτοαγουστια νὰ τοῦ τεύχους 9), ὥστε θαυμάσια ἱκανοποιοῦν τὴ διάθεση ἐνημέρωσης στὰ πνευματικά μας ἄπλυτα. Δὲ μπορούμε ὅμως νὰ πούμε πῶς μᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ κατ' ἀρχήν, γι' αὐτὸ σπεύδουμε νὰ σημειώσουμε τὴν παρουσίαση καὶ ὕλης ἀλλιώτικης, κάποιας ποιότητας.

Καὶ μιά ἀπαραίτητη σημείωση. Στὸ τεῦχος 10 διαβάζουμε (στὴν παρουσίαση διβλίων): «Στὶς μᾶλλον, προσωπικὲς ἢ καὶ φανταστικὲς ἐκδόσεις ΟΣΤΡΑΚΑ 1974 πού ἦταν ἓνα διβλ. ἀράκι συνοδευτικὸ τῆς 10) 11) 12ης ΥΔΡΙΑΣ (περιοδικὸ ἀπὸ τὴν Πάτρα) ὁ Ἀρης Μπερλῆς (μᾶλλον ψευδώνυμο) ἔβγαλε μιά ἐπιλογὴ ἀπὸ ποιήματα τοῦ Σωκράτη Σκάρτη μὲ τίτλο: Τὰ «πεισματικά τοῦ Σωκράτη Σκαρτση».

—Γιὰ τὴν παράδοση ἐναλλαγὴ Σκάρτη — Σκαρτση μποροῦμε νὰ καταφύγουμε στοὺς τυπογράφους. Πῶς ὅμως νὰ ἐξηγήσουμε τὴν ἀμφιβολία γιὰ τὰ ΟΣΤΡΑΚΑ, ἀφοῦ ἓνα τους ἀναφέρεται σὲ παλιότερο PANDERMA ἀφοῦ ὁ Λ. Χρηστάκης εὐκόλα θὰ ἔβλεπε κάποιον ἀπὸ 25 περίπου ἄλλα ΟΣΤΡΑΚΑ, ὅπως εἶδε κι αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει, πού δὲν τοῦ τὸ ἔστειλε κανεῖς. Τοῦ στάλθηκε πάντως ἡ τελευταία ΥΔΡΙΑ μὲ τὸ συνοδευτικὸ τῆς διβλίου: στὸ ὁπισθόφυλλό του θὰ δεῖ τὰ «προσωπικά ἢ φανταστικά» ΟΣΤΡΑΚΑ. Ὅσο γιὰ τὸν «ψευδώνυμο» Ἀρη Μπερλῆ, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγηση παρὰ πῶς ὁ Λ. Χρηστάκης ἤθελε τὸ ὄνομα στὸ πληρὲς «Ἀριστομένης» (ἀλλὰ πού νὰ τὸ ἔμαθε ὁ Λ. Χρηστάκης;), πρᾶγμα πού θὰ ἦταν μᾶλλον ἀσυνήθιστο καὶ ὁπωσδήποτε δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸ.

★ Ἡ συνεισφορά τοῦ Λ. Χρηστάκη στὴν Κύπρο συνίσταται στὴν ἐκδοση τοῦ 12σέλιδου μικρο-Κοῦρου Νο 2, πού δίνει στοὺς μαρτυρικούς καὶ αἰώνιους μαχητὲς ὁδηγίες γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὰ σαμποτάζ. Ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του.

★ Πήραμε τέλος τὸν Κοῦρο 28) 74 μὲ τὸ ΑΣΥΛΟ ἢ Οἱ Γιοὶ τῆς ΔΗΜΑΡΙΣΤΗΣ, θεατρικὸ ἔργο τοῦ ΑΧΙΛΛΕΑ ΤΣΟΥΡΑΚΙ, ἄλλη μιά καταβολὴ χρέους γιὰ τὰ χρόνια τοῦ πάθους. Διαβάσαμε μ' ἐνδιαφέρον τὸ γοργὸ διάλογο (παρὰ τὴν ἐλλιπὴ στίξη καὶ τὸ μπερδεμα τῶν φύλλων στὸ ράψιμο) καὶ διερωτώμαστε γιὰ τὴ δυνατότητα νὰ παιχθεῖ τὸ ἔργο καὶ γιὰ τὴ θεατρικότητά του.

★ Η ΤΕΡΕΖΑ ΣΙΝΙΓΑΛΙΑ πρωτοφάνηκε με τὸ ΟΣΤΡΑΚΟ 2 «Ἡ ποίηση στὴν Πάτρα» ποὺ παρουσίασε ποίηση πολλῶν Πατριῶν νέων. Τὸ 1972 ἔβγαλε ἀπ' τὰ ΟΣΤΡΑΚΑ τὴς «Κηλίδες στὸ χῶρο». Στὸ νέο της διβλίο ΕΡΩΕΣ (ΟΣΤΡΑΚΑ 1974) δίνει ποίηση πάλι σὲ κομμάτια λιγόστιχα καὶ σὲ στίχο ὀλιγοσύλλαβο, ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια βασικά χαρακτηριστικά, ὅμως ἐξελιγμένα, κάποτε ἐντυπωσιακά. Μένει δηλαδὴ κι ἐδῶ ἡ ἀδυναμία στὸ ξεχώρισμα, στὸ δέσιμο τοῦ στίχου, ἡ ἀρρυθμὴ παράθεση ἐνοτήτων, τὰ χάσματα, οἱ ἀδικαίωτοι συνειρμοὶ λέξεων· ὅμως ἡ φρεσκάδα τῆς γνήσιας βίωσης καὶ τῆς αὐθόρμητης ἐκφράσης, τὸ ἄρωμα τῆς καθαρῆς νιότης καὶ τῆς ἀγνότητος στὴν ἐπαφή μὲ τὸν κόσμον, πράγματα κι ἀνθρώπους, μερικοὶ δυνατοὶ παλμοὶ σὲ στίχους ἢ σύνολα, ὅλ' αὐτὰ μᾶς «κάνουν ν' ἀντιμετωπίζουμε πιά σοβαρά τὴν ποίηση τῆς Τερέζας Σινιγάλια. Κυρίαρχο χαρακτηριστικὸ τῆς εἶναι σίγουρα ὁ ἔρωτας· ἕνας ἔρωτας ὅλο εὐγένεια καὶ εὐλικρίνεια, ποὺ ἐκφράζει διακριτικὰ καὶ ἐξουσιαστικὰ μαζί τὴ ζωὴ, ἕνας ἀγνότατος στὴν ἔνταση ζωικὸς ἔρωτας («Αὐτὸ — τὸ ζωντανὸ — λαχάνιασμα — πρέπει νὰ φθάσει, — στὸ τέρμα»..., καταλήγει τὸ διβλίο). Καὶ προχωράει αὐτὴ ἡ ποίηση (πολύτροπη καὶ ἀνιση γενικὰ) σὲ πιὸ μεγάλους στόχους («Ἄν ἔχεις νὰ πεῖς — τί πάνω ἀπὸ — τὸν ἔρωτα...», «Ὁ κόσμος — ἐπαναλαμβάνει — τὸ μῦθο — μὲ τραυματικὴ — φωνὴ ζῶου») ποὺ καὶ μόνο γιατί ἐπιδιώκονται εἶναι σημαντικό. Μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ συνήθως γλώσσα τῆς, μὲ σοβαρότητα ποὺ δὲν ἐπιδεικνύεται καὶ μὲ εὐλικρίνεια στὴς προθέσεις ἡ Τερέζα Σινιγάλια μᾶς δίδει φροντισμένα κομμάτια ποὺ ἀφήνουν τελικὰ τὴν ἐντύπωση τοῦ σμιλέματος καὶ τῆς εὐγένειας. Καὶ ὅπως δὴ ποτε δείχνουν ἕνα δρόμο ἀνοιχτό. Πιστεύω πῶς ἡ ποιήτρια θὰ τὸν ἀκολουθήσει. *Ἄς ἐλπίζουμε πῶς θὰ προχωρήσει μετρημένα.

Τρία δείγματα:

Ψιλοδρέχει — στὶς ἄσπαρτες — μεριές·
— σήμερα τὸ τρυφερό — πράσινο γρασίδι —
ὕγρὸ ἀπ' τὴ δροσιὰ — τοῦ χώρου —θυμίζει
— ἀνατρίχιασμα!

Ἡ ἱπομέα — ἡ νυχτερινὴ ἀγάπανθος —
γιά τὴν καλύτερη — ὦρα————— Ὀρα
ξανθή.

Λυγαριά — γλιστράς πλάϊ μου — δό-
της — ἀγνῆς χαρᾶς — κι ἔχεις μιὰ ὄψη —
μελαψή — ποῦναι — στὴ θύμησιν — φωτε-
ρὴ καμέα!

Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς

Φροντιστήριον

ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Μεθενίτη

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ 27

ΤΗΛΕΦ. 322.139

•

ΕΝΤΑΤΙΚΗ

CONVERSATION

ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

•

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΕΘΕΝΙΤΗ

ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΕΧΕΤΕΡ (ΑΓΓΛΙΑΣ)